

glavljenjem v pogubo. Da, to ji je rešilo življenje. Z nekim posebnim spoštovanjem otipava Tinč te trhlene zagozde, ki se mu zde bolj dragocene kot celi zakladi tramov tam zunaj. Res, da ga mnoge ovirajo kljub temu, da jih je že Tonca temeljito polomila. Prisiljen je nekatero odstraniti, z vso previdnostjo seveda, da ne bi padle Tonci na glavo. Šibkejšo potiska v steno, bruna pa pusti kot so, dasi so mu zelo napoti. Toliko jih pač odrine na police, da si napravi pot in da se ne sprožijo. (Dalje.)

Mirko Kunčič

Največje bogastvo

Živel je pastirček, ki je bil reven kot cerkvena miš. Samo židane volje je imel na pretek, drugega pa ničesar.

Ko je nekega dne spet varoval ovčice na paši, je od nekod priletel majhen hrošč in mu vrgel zlat ključek na dlan. Ptič, ki je sedel na veji bližnjega drevesa, pa je zapel:

»Sredi gozda raste
čudodelna roža,
vetre spomladanski
jo ljubeče boža.

V roži tej so vratca —
pojdi s ključkom tja,
našel tam vse polno
boš srebrá, zlatá.«

Pastirček se je odpravil na pot. Hodil je po samotnem gozdu, dokler ni našel čudodelne rože. Sredi rože so bila skrivna vratca. Odprl jih je z zlatim ključkom in pobral vse srebro in zlato, ki ga je našel v zakladnici.

Postal je bogat in mogočen. Kupil si je imeniten grad, najel je brez števila služabnikov, ki so mu stregli noč in dan. Privoščil si je vsega, kar si je pozelelo njegovo srce.

A glej — kmalu mu najboljša in najokusnejša jedila niso več dišala. Preobjedel se jih je. Postal je slabe volje. Od jutra do večera je kričal nad služabniki. Ni več pel veselih pesmi. Černo je posedal sredi svojega bogastva.

Nekega dne je spet priletel od nekod majhen hrošč. Vprašal je otožnega dečka:

»Ali si zadovoljen z bogastvom, ki sem ti ga dal?«

Deček ga je nejevoljno zavrnil:

»Pojdi se solit s svojim bogastvom!«

»Glej, glej,« se je začudil hrošč, »zakaj si pa tako slabe volje? Saj imaš vsega dovolj.«

»Kaj mi vse to koristi,« je odgovoril deček, »ko je pa moje srce žalostno. Prav rad zamenjam vse to bogastvo za svojo staro obleko, za skromno hrano in veselo pesem, ki sem jo kot pastirček pel.«

»To se lahko zgodi,« je rekel hrošč in vzel dečku zlati ključek iz rok.

V tem trenutku je izginilo vse, kakor da bi se bilo pogreznilo v zemljo: grad, služabniki, zakladnica z nakopičenim bogastvom in shramba z žlahtnimi jedmi.

Deček je postal spet reven pastirček. Pasel je svoje ovčice, otepal ovsenjak, pil svežo studenčnico in veselo prepeval v božji dan:

»Največje bogastvo,
ki svet nam ga dá,
je pesem vesela,
ki vre iz srcá!«